

$(3/5) ???$

(ยังไม่เสร็จครับ ทำไม่ทัน)

(30/5) 18th Birthday

“เกินซัง สัปดาหฺหน้าจะถึงวันเกิดของผมนะแล้วละ~”

เด็กชายวัย 17 ย่าง 18 ที่เอย่ทักขึ้นมาหลังจากนั่งลงบนเก้าอี้มุมประจำของโต๊ะกินข้าว แม้เป็นสภาพผมเผ้าค่อนข้างยุ่งเพราะเพิ่งตื่นนอนแต่น้ำเสียงนั้นแฝงไปด้วยความตื่นเต้นเล็ก ๆ

“โอ้ งั้นหรือครับ?” พ่อบ้านในเสื้อกันเปื้อนตัวยาวยืนประกอบอาหารอยู่หน้าเตาไฟฟ้าโซ นครัวเอย่รับก่อนเี้ยยตัวไปหาเจ้าของเสียง

“รู้สึกตัวอีกทีคุณผู้ชายก็จะอายุ 18 แล้วสินะครับ”

“แล้วได้บอกเพื่อน ๆ ที่นี้หรือยังครับ?”

“ยังเลย คิดว่าคงจะบอกเร็ว ๆ นี้ละ”

“สัปดาหฺหน้าก็สอบแล้ว ทุกคนเลยยุ่ง ๆ แล้วก็มีตัวกันด้วย”

โนอากล่าวโดยหยิบหนังสือพิมพ์รายวันมาอ่านไปพลางตามกิจวัตร ใจหวนคิดถึงนัด หลังเลิกเรียนและกำหนดการณอ่านหนังสือของวันนี้

“แบบนั้นเอง ช่วงนี้เหนื่อยหน่อยนะครับ” ไม่นานนักจานอาหารเข้าประกอบไปด้วย ขนมปังปิ้ง ไข่ดาวและไส้กรอกแบบง่าย ๆ ถูกวางไว้หน้าเด็กชาย และมีอีกจานที่เหมือนกันวาง อยู่ฝั่งตรงข้ามพร้อมด้วยสมาชิกในบ้านคนที่เหลือซึ่งก็คือพ่อบ้านคนเดิม

“เย็นนี้อาจจะกลับช้าหน่อยนะครับ ข้าวเย็นของ่าย ๆ แล้วกัน”

“เข้าใจแล้วครับคุณผู้ชาย”

บทสนทนาเรียบง่ายเหมือนทุกวัน แม้อยู่ในฐานะพ่อบ้านและนายจ้างแต่นอกเหนือจาก นั้นยังมีสายสัมพันธ์ที่เชื่อมโยงกันแน่นแฟ้นประหนึ่งคนในครอบครัวที่พอจะทำให้บ้านหลังโตที่มีกันแค่สองคนอาศัยพร้อมสุนัขหนึ่งตัวดูไม่เปล่าเปลี่ยวจนเกินไปนัก

กิจวัตรยังคงดำเนินไปตามปกติเฉกเช่นทุกวัน แต่สิ่งที่มีเพิ่มมาในช่วงนี้คงจะเป็น ประโยคทักทายยามเช้าที่แตกต่างไปจากเดิมอยู่เล็กน้อย

...

“อีก 5 วันจะถึงวันเกิดของผมแล้วล่ะครับ~” เช้าวันนี้โนอาเอ๋ยท์ทุกคนพ่อบ้านไว ๆ ก่อน
จะหันไปสนใจสัตว์เลี้ยงของตนที่เดินเข้ามาหาอย่างรู้งาน

“วันนี้ผมตื่นเช้า เราออกไปวิ่งกันเถอะเจค!”

“โธ่!” สุนัขโด้เบอร์แมนตัวใหญ่ขานรับตอบเจ้านายมันอย่างฉลาดเฉลียว

ยิ่งใกล้ถึงวันนั้นความตื่นเต้นเหมือนจะยิ่งเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ

...

“อีก 3 วันจะถึงวันเกิดของผมแล้ว~”

“แล้วพรุ่งนี้ก็ถึงวันสอบแล้ว... เฮ้อ...”

เสียงถอนหายใจยาวที่ไม่ได้ยินเจ้าตัวทำบอยนักก็คงจะมีบ้างเมื่ออยู่ในบ้านที่มีสมาชิก
อยู่น้อย ก็เพราะวิชาญี่ปุ่นแสนยากนั้นดันมาอยู่วันแรกนะซิ

แต่ชีวิตก็ยังคงต้องก้าวข้ามและฝ่าฟันมัน

...

เวลาผ่านไปรวดเร็ว ชีวิตประจำวันยังคงดำเนินต่อ

“สอบวันสุดท้ายแล้ว~...”

เด็กหนุ่มเดินมาที่นั่งประจำพร้อมเสียงที่ติดจ๊วเจียอยู่เล็กน้อย วันนี้เขาลงมาสายกว่า
ปกตินิดหน่อยเพราะแต่งตัวชุดนักเรียนเตรียมพร้อมไปโรงเรียนแล้ว ไม่ทันที่ตัวเดินไปประจำที่
คุณพ่อบ้านคนเดิมก็ชะโงกหน้าออกมาจากโซนครัวตกทลายเสียก่อน

“คุณผู้ชายครับ”

“...ครับเกินซัง?”

คุณพ่อบ้านคนเดิมชะโงกหัวออกมาตกทลายจากโซนครัว ยืนตรงสุภาพมองมาทางเขา
ก่อนจะค้อมตัวให้เล็กน้อย

“สุขสันต์วันเกิดอายุครบ 18 ปี นะครับ”

“โธ่—” สมอที่คิดเรื่องเลคเชอร์วิชาคหกรรมจนถึงเมื่อครูนี้อีกซ็อตเอาดี้อ ๆ ทำไมถึงลืม
ทักเรื่องนี้ก่อนกันนะ

“จริงด้วย สุขสันต์วันเกิดอายุครบ 18 ปี คาเนะชิโร่ โนอา~”

แม้การอวยพรวันเกิดให้ตัวเองอาจจะดูแปลกสำหรับบางคน แต่สำหรับเขามันเต็มไปด้วยความรู้สึกขอบคุณที่ชีวิตได้ดำเนินมาจนถึงวันนี้ ทุกประสบการณ์ทำให้เขาเติบโตและเดินไปข้างหน้าในทุก ๆ วัน

“ขอบคุณนะครับเกินชั่ง” ส่งยิ้มให้พ่อบ้านที่อยู่ทางโซนครัวอย่างภาคภูมิ ก่อนจะหันไปทักทายสุนัขตัวใหญ่ที่เดินมาแถวนี้

“เจ้าเจค~ วันนี้ผมอายุ 18 ปีแล้วน้า” และโผล่เข้ากอดลูกบับอย่างหมั่นเขี้ยว เข้าหาเล่นกันตามประสาสัตว์เลี้ยงและเจ้าของ

ไม่นานนักเซตอาหารแบบญี่ปุ่นประกอบไปด้วยข้าวหุงถั่วแดง ปลากระพงต้ม ผัดผักรวมมิตร ซุปหอยลายและผักดองจึงถูกเสิร์ฟที่โต๊ะอาหารพร้อมด้วยสมาชิกในบ้านที่เตรียมทานอาหารเข้าร่วมกันแจกเช่นทุก ๆ วัน

“วันนี้ทำเยอะจังเลยนะครับเกินชั่ง”

เจ้าของวันเกิดมองอาหารหลากชนิดตรงหน้าที่ถูกจัดมาอย่างละนิดละหน่อย มีบ้างที่เขาจะได้ทานอาหารเข้าแบบญี่ปุ่นเพราะฉะนั้นมันจึงไม่ได้แปลกไปเสียทีเดียว

“ครับผม วันนี้ทานเยอะ ๆ นะครับ สอบวันสุดท้ายแล้ว”

“จะว่าไป... ได้บอกเพื่อน ๆ เรื่องวันเกิดหรือยังนะครับ?”

“อ๊ะ—” ดูจากสีหน้าที่แสดงออกมาคงแปลออกได้ไม่ยาก

“...จะบอกก็ลืมทุกทีเลยครับ ทุกคนเองก็ตั้งตารอที่จะสบเสร็จกัน”

สำหรับชีวิตเด็กม.ปลายทุกคนก็ถือว่าเป็นวันสำคัญวันหนึ่งนี่นะ

“อย่างน้อยวันนี้สบเสร็จก็บอกเพื่อน ๆ สักหน่อยนะครับ”

“เข้าใจแล้วครับ~” เจ้าของวันเกิดขานรับตอบอย่างอารมณ์ดี

“ถ้าตอนเย็นไปเที่ยวกันต่อก็บอกได้นะครับ” คุณพ่อบ้านทักตามความเคยชิน เพราะโดยส่วนใหญ่อแล้วถ้าเป็นตอนที่อยู่อังกฤษก็คงจะไปเที่ยวฉลองกับเพื่อน ๆ ทุกปี

แต่สำหรับปีนี้ที่เขาทิ้งทุกอย่างไว้แล้วมาอยู่ในสถานที่ใหม่ ทั้งสถานที่และผู้คนต่างก็แตกต่างไปจากเดิมมาก สายตากลับฉายความลึกลับออกมาอย่างอดไม่ได้

“อืม... ดูก่อนแล้วกันนะครับ”

ไม่แน่ใจเหมือนกันว่า■■■■■■■■■■ นะสิ

“เอาไว้ผมโทรบอกแล้วกันนะ”

สิ้นเสียงคุณพ่อบ้านจึงพยักหน้ารับ ร่วมรับประทานอาหารเช้าที่ดูจะพิเศษกว่าทุกวัน
ก่อนจะแยกย้ายไปใช้ชีวิตของตัวเองกันต่อ

เสียงก๊อกรกจากงานที่กระทบกันในครัวสวนทางกับเสียงฝีเท้าและเสียงถู่กันของเลื้อ
กับกระเป๋าน้ำที่โถงทางเดินจากบ้าน โนอา กำลังตรวจเช็คสัมภาระตัวเองว่าจะไม่ลืมอะไรใน
วันสอบจนมั่นใจ หันไปมองนาฬิกาหูกกลางบ้านที่บอกกับเขายังมีเวลาอยู่ประมาณหนึ่งและไม
จำเป็นต้องรีบอะไรนัก วันนี้ก็ยังสมบูรณ์แบบเหมือนเคย

“ผมไปก่อนนะเกินซัง ไว้เจอกันตอนเย็นครับ~”

ก่อนจะก้าวออกไปเตรียมพบกับประสบการณ์อายุ 18 ปีครั้งแรก

ช่างเป็นวันที่ดีอะไรแบบนี้ละ~

...

แน่นอนว่าระหว่างวันของเด็กลม.ปลายในช่วงสอบนั้นไม่มีเรื่องอะไรให้พูดถึงมากนัก
นอกจากข้อสอบวิชาถัดไปและการตีหัวทวนหน้าห้องสอบ สำหรับเด็กตั้งใจเรียนแบบเขาเองก็
ติดบ่วงการตีหัวจนไม่ทันนึกถึงเรื่องวันเกิดตัวเองเหมือนเคย

และแล้วเวลาผ่านไปจนถึงสอบเสร็จ

หน้าชั้นเรียนเต็มไปด้วยเด็กนักเรียนจำนวนหนึ่งที่กำลังคุยจ้อ บ้างก็แลกเปลี่ยนความ
เห็นเรื่องข้อสอบกัน บ้างอวดครวญถึงความผิดพลาดที่เพิ่งเกิดขึ้นอย่างแก้ไขไม่ได้ บ้างกำลัง
พูดคุยกันเรื่องเที่ยวหลังจากสอบเสร็จ

“สอบเสร็จแล้ววว วู้วหู้ว ไปเที่ยวกันเถอะทุกคนน คาราโอเกะะะ”

“เสียงดังเกินไปแล้วยะ! ยังมีเพื่อนอยู่ในห้องสอบนะ!?”

“...อยากกลับบ้าน”

“เอ๊ะ!? อย่ารีบกลับนักซี! สอบเสร็จแล้วทั้งที”

โนอาเดินออกมาจากห้องสอบเพื่อมาพบกลุ่มเพื่อนที่กำลังพูดคุยกันจ้อ เขาเข้าไปฟัง
บทสนทนาด้วยโดยไม่คิดอะไรนักเพราะสมองที่เพิ่งตอบคำตอบสุดท้ายผ่านมาไม่เกิน10นาทียังไม่พร้อมจะคิดเรื่องอื่นเท่าไร

แต่พอพูดถึงเรื่องกลับบ้าน ในที่สุดสมองก็รับคำสั่งที่ต้องทำให้ได้ในวันนี้เท่านั้นขึ้นมา
และนั่นก็เพียงพอที่จะให้เขาส่งเสียงทักทุกคนไปอย่างมั่นใจ

“ทุกคนครับ คือว่าวันนี้-”

เหมือนเสียงขาดหัวไปชั่วคราว คล้ายอาการสะอึกจากตะกอนความคิด หรือจะมองว่าเป็นการเว้นจังหวะช่องไฟสร้างจังหวะให้ดูน่าตื่นเต้นขึ้นก็ตามแต่ มีความลึกลับเจืออยู่ในนั้นเล็กน้อย

เพื่อนทุกคนหันมามองเขาที่เอ่ยทักขึ้นมาด้วยสายตาสงสัย หัวใจในอกเต้นแรงด้วยความตื่นเต้น เพราะนี่จะเป็นครั้งแรกที่เขาได้บอกเรื่องสำคัญของตัวเองให้เพื่อน ๆ รู้

“...วันนี้เป็นวันเกิดของผมครับ-”

วันเกิดที่ตรงกับวันสอบเสร็จ

วันเกิดครั้งแรกที่ตัวผมได้มายืนอยู่ที่นี่ ได้และพบเจอกับพวกคุณทุกคน

วันเกิดครั้งที่ 18 ในชีวิตของผม

“มาร่วมยินดีกันเถอะ”

“การได้พบเจอทุกคนในวันนี้เป็นเรื่องที่พิเศษจริง ๆ ครับ~”

อาจมีใครหลายคนที่มองว่าสิ่งที่เขาพูดนั้นดูเกินจริงไปบ้าง แต่สำหรับเขาแล้วสิ่งที่พูดออกมานั้นอาจเรียกได้ว่ายังไม่ถึงครึ่งจากที่อยู่ในใจเขาด้วยซ้ำ

เพราะการที่เขาได้มีชีวิตอยู่ ได้พบเรื่องราวมากมาย ได้พบกับผู้คนใหม่ ๆ เคียงข้าง แม้จะมีความเจ็บปวดอยู่บ้าง แต่เพราะสิ่งเหล่านั้นจึงได้หล่อเลี้ยงตัวเขาขึ้นมา

หากสุขจะยังมีรับ หากเศร้าก็ขอให้ความรู้สึกนั้นโอบกอดและสัมผัสกันอย่างลึกซึ้ง เรียนรู้ที่จะยอมรับมันอย่างสุดซึ้งหัวใจ เพราะความรู้สึกเหล่านั้นสำหรับเขาแล้วเป็นหลักฐานชั้นดีของชีวิตที่กำลังดำเนินต่อ

ขอบคุณที่ยังมีชีวิตอยู่

ขอบคุณที่โลกใบนี้ยังคงหมุน

ขอบคุณที่โชคชะตายังโอบรับเขาไว้และไม่เคยปล่อยให้เขาหล่นหาย

ขอบคุณที่เกิดมา คาเนะชิโร่ โนอา

**Talk

- ถึงจะบอกว่าเป็นสตอรี่แต่รู้สึกไม่มีอะไรเลยคะ555555 ยินดีด้วย คุณได้เข้ามาอ่านเด็ก appreciate ตัวเองให้ฟัง แต่สำหรับตัวโนอาจริงๆวันเกิดเป็นวันที่สำคัญมาก ก็เพราะว่าตัวเขาเติบโตไปพร้อมกับความประทับใจในโลกใบนี้ทุกๆปีนี้นะ!
- อาหารที่เกินซังทำให้ตอนเช้าวันเกิดพยายามทำให้ใกล้เคียงกับ "โอคูอิโซเมะ" ซึ่งเป็นพิธีเสิร์ฟอาหารมงคลที่ประกอบด้วยซูชิ 1 ชนิด กับข้าว 3 ชนิด ให้กับเด็กทารก(เอ้?) ไข่แล้วละ สำหรับเกินซังโนอาก็ยังเป็นเบบี้น้อยเสมอ ส่วนโนอาที่ค่อนข้างจะมีความไถ่เงินผสมก็กินเข้าไปแบบไม่รู้เรื่องรู้อะไรหรอก(ฮา) >ที่มาจาก [ที่นี่](#) ลองหาเพิ่มได้หากสนใจ หรือถ้ามีตรงไหนผิดก็สามารถแย้งได้เหมือนกัน(ไม่เก่งเรื่องรีเสิร์ชเลยค่าแง)
- ทุกคนสามารถโมเมรับรู้วันเกิดโนอาได้เลยนะคะ เพราะว่าจะรู้จักหรือไม่รู้จักถ้าได้เจอกันในวันนี้ก็คงจะบอกทุกคนประมาณว่า "สวัสดีครับ วันนี้เป็นวันเกิดของผม วันนี้จะต้องเป็นวันที่ดีแน่นอนครับ 🌹" แน่นอน(ดีไม่ดีไม่รู้ แต่มาเจอหน้าผมวันนี้ต้องเป็นวันที่ดีครับ มั่นใจ ไม่กลัว)

ปล. ไม่ค่อยเผยแพร่งานเขียนยาวเลยคะ ตรงไหนพลาดหรือพิมพ์ผิดรูปแบบการเขียนต้องขอภัยล่วงหน้า แต่ก็ขอบคุณที่เข้ามาอ่านกันนะคะ! ดีใจที่ทุกคนชอบโนอาคะ! o((>ω<))o